

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.430 van 26 september 2018
in de zaak A. 216.026/XIV-36.469**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Erik Schellingen en Christophe Bodvin
 kantoor houdend te 3740 Bilzen
 Stationlaan 45
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen:

 de POLITIEZONE 5380 TONGEREN-HERSTAPPE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Koen Geelen, Wouter Moonen en Nick Parthoens
 kantoor houdend te 3500 Hasselt
 Gouverneur Roppesingel 131

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 juni 2015, strekt tot de nietigverklaring van:
 “1. Besluit van de korpschef van politiezone Tongeren - Herstappe, genomen op 12 december 2014 houdende de toepassing van artikel 56, 2^{de} lid Wet 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten [...];
2. Besluit van het politiecollege van de politiezone Tongeren - Herstappe, genomen op 6 februari 2015 houdende het voorstel van de korpschef om een lichte tuchtstraf op te leggen [...];
3. Besluit van de korpschef van politiezone Tongeren - Herstappe, genomen op 3 april 2015, houdende het opleggen van de tuchtstraf van waarschuwing aan [verzoekster] [...].”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 februari 2018.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christophe Bodvin, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Nick Parthoens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is inspecteur van politie bij de lokale politiezone Tongeren-Herstappe (PZ 5380).

3.2. Bij brief van 11 juli 2014 deelt de procureur des Konings te Tongeren aan de korpschef mee dat verzoekster is veroordeeld op strafgebied door de correctionele rechtbank afdeling Tongeren bij vonnis van 13 maart 2014 tot een gevangenisstraf van 4 maanden en een geldboete van 60 euro, gebracht op 275 euro en dit wegens het niet laten uitoefenen van het omgangsrecht door de vader van de kinderen. De procureur des Konings meldt ook dat verzoekster hoger beroep aantekende tegen dit vonnis en dat de zaak in de graad van beroep nog niet werd behandeld.

3.3. Op 12 december 2014 stelt de korpschef, in zijn hoedanigheid van gewone tuchtoverheid, verzoekster in kennis dat overeenkomstig artikel 56, tweede lid, van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet), de termijn van zes maanden inzake de kennisgeving van een eventueel inleidend verslag voor de feiten die het voorwerp uitmaken van het gerechtelijk dossier, zal aanvangen op de dag dat hij door de gerechtelijke overheid zal worden in kennis gesteld dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen, dat het dossier werd geseponeerd of dat de strafvordering is vervallen.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.4. Bij brief van 20 januari 2015 deelt de procureur des Konings het arrest van het beroep van 16 oktober 2014 van het hof van beroep te Antwerpen, mee aan de korpschef. Zij meldt tevens dat verzoekster “schuldig werd verklaard aan al de ten taste van haar weerhouden betichtingen, behalve voor A1 waarvoor ze in beroep werd vrijgesproken”, alsook dat verzoekster de gunst van de opschorting van de veroordeling werd toegekend en dit voor een periode van 5 jaar ingaande vanaf de datum van arrest.

3.5. Op 6 februari 2015 beslist het politiecollege het volgende:

“Punt 13: Kennisname en bespreking van het schrijven van het Parket van de Procureur des Konings dd. 20.01.2015

Gelet op de wet van 13.05.1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna verder tuchtwet genoemd);

Gelet op het KB van 26.11.2001 tot uitvoering van de wet van 13.05.1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten;

Gelet op de circulaire nr. COL/4/2003 van 20.05.2003 van het College van Procureurs-generaal bij de hoven van Beroep en de Arbeidshoven betreffende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten;

Gelet op het KB van 10.05.2006 houdende vaststelling van de deontologische code van de politiediensten;

Gelet op de wet van 07.12.1998 tot organisatie van een geïntegreerde politie, gestructureerd op twee niveaus;

Gelet op het KB van 30.03.2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van politiediensten;

Gelet op het bestaan van een strafrechtelijke vervolging lastens [verzoekster], Inspecteur, ingesteld ingevolge een gerechtelijk dossier, waartegen zij beroep heeft aangetekend;

Gelet op het verslag betreffende de toepassing van artikel 56, tweede lid van de tuchtwet voor [verzoekster], met als nummer BU XXX14 van 12 december 2014 opgesteld door de gewone tuchtoverheid, de [T.V.], korpschef;

Overwegende dat het betrokken personeelslid hiervan kennisnam op 16 december 2014 en één exemplaar van dit verslag in ontvangst nam;

Gelet op de kennisname van het politiecollege van 19 december 2014 betreffende de toepassing van artikel 56 tweede lid van de tuchtwet;

Gelet op het schrijven van het Parket van de Procureur des Konings, afdeling Tongeren van 20 januari 2015 met als bijlage een kopij van het vonnis in hoger beroep, dat werd uitgesproken op 16 oktober 2014;

Gelet op het voorstel van de korpschef voor een lichte tuchtstraf op te leggen,

BESLUIT:

Artikel 1. Het politiecollege neemt kennis van het schrijven van de Procureur des Konings, afdeling Tongeren dd. 20.01.2015 en volgt het voorstel van de korpschef betreffende het opleggen van een lichte tuchtstraf.”

Dit is de tweede bestreden beslissing. Blijkens de inventaris gevoegd bij de derde bestreden beslissing (*infra*, punt 3.8.), maakt dit stuk deel uit van het tuchtdossier.

3.6. Op 24 februari 2015 stelt de korpschef, in zijn hoedanigheid van gewone tuchtoverheid het inleidend verslag op met daarin een voorstel van de lichte tuchtstraf van de blaam. In dat verslag wordt een uiteenzetting gegeven van de feiten, omstandigheden en gevolgen, van de datum van kennisneming van de feiten en van het vaststaan, de kwalificatie en de toerekening van de feiten. Tevens wordt gewezen op het recht van verdediging.

3.7. Op 3 april 2015 wordt verzoekster, bijgestaan door haar tuchtverdedigers, gehoord door de korpschef. Luidens het proces-verbaal van dat verhoor verklaart de korpschef tijdens dat verhoor het volgende:

“[...]

- het arrest werd me overgemaakt door pdk toch met de ondertoon dat er een inspecteur is die werd veroordeeld door het hof van beroep. Ik heb dit geïnterpreteerd dat ik als tuchtoverheid hier iets mee moet doen. Ik heb dit aan het politiecollege voorgelegd voor hun mening. Politiecollege heeft mijn mening gevolgd. Ze waren akkoord met het opleggen van een lichte tuchtstraf. In eer en geweten heb ik dit gevolgd, ook met lichte druk van gerechtelijke overheid. Het is een lichte tuchtstraf, die na 2 jaar wordt gewist van het blad der tuchtstraffen.”

3.8. Op 3 april 2015 legt de korpschef aan verzoekster de lichte tuchtstraf van de waarschuwing op.

Dit is de derde bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

Regelmatigheid van de memorie van antwoord

4. Overeenkomstig artikel 270 van de Nieuwe Gemeentewet, voert het politiecollege van een meergemeentezone de rechtsgedingen waarbij de politiezone, zoals in de voorliggende zaak, als verwerende partij is betrokken.

5. Te dezen is de memorie van antwoord ondertekend en ingediend door de korpschef van de politiezone. Ze gaat derhalve niet uit van het politiecollege, dat het bevoegde orgaan is, maar van de korpschef die in eigen naam heeft gehandeld. De memorie van antwoord is derhalve niet op een ontvankelijke wijze ingediend.

Ambtshalve wordt ze uit het debat geweerd.

Regelmatigheid van de laatste memorie van de verwerende partij

Standpunt van de partijen

6. Verzoekster bemerkt in haar laatste memorie dat ook de laatste memorie van de verwerende partij, zoals ingediend bij de Raad van State, opnieuw niet uitgaat van het politiecollege als bevoegd orgaan: de hoofding vermeldt namelijk “de politiezone Tongeren-Herstappe, vertegenwoordigd door haar korpschef”. Rekening houdend met artikel 270 van de Nieuwe Gemeentewet alsook de argumentatie opgeworpen door het auditoraat, volstaat deze vaststelling om eveneens te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid.

7. Ter terechtzitting betoogt de verwerende partij dat het een materiële vergissing betreft en dat verkeerdelijk de hoofding werd overgenomen.

Beoordeling

8. Zoals hiervoor reeds is gesteld, voert het politiecollege van een meergemeentezone de rechtsgedingen waarbij de politiezone, zoals in de voorliggende zaak, als verwerende partij is betrokken. Hieruit volgt dat de laatste memorie, als processtuk, dient uit te gaan van het politiecollege.

Te dezen vermeldt de laatste memorie van de verwerende partij in de hoofding uitdrukkelijk dat de verwerende partij is “vertegenwoordigd door haar korpschef”. Uit dat processtuk blijkt niet dat het uitgaat van het politiecollege. Ze gaat derhalve uit van een niet-bevoegde persoon.

De enkele bewering ter terechtzitting dat het gaat om een materiële misslag overtuigt niet. In de concrete context van de gevoerde procedure mag immers worden aangenomen dat een zorgvuldig politiecollege, wanneer het auditoraat in zijn verslag bemerkt dat de memorie van antwoord niet-ontvankelijk is, nauwlettend toeziet op het naleven van de vereiste dat het navolgende

procedurestuk wel uitgaat van het bevoegde orgaan. Evenmin blijkt uit een vergelijking van beide processtukken dat er sprake kan zijn van een overname bij vergissing van de hoofding, nu de memorie van antwoord geen hoofding bevat. Tot slot ligt evenmin een uittreksel van de notulen van het politiecollege voor, waaruit zou kunnen blijken dat het politiecollege zijn akkoord heeft betuigd met de (verzending van) de laatste memorie.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de laatste memorie uitgaande van de korpschef, eveneens uit het debat wordt geweerd.

V. *Ontvankelijkheid van het beroep inzake de eerste bestreden beslissing*

Standpunt van verzoekster

9. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat de eerste bestreden beslissing een effectieve voorbeslissing is. Door deze beslissing, stelt zij onder het kopje “belang”, is aan de korpschef de mogelijkheid verschaft om in een latere fase alsnog over te gaan tot tuchtvervolging van haar.

In haar laatste memorie sluit verzoekster zich aan bij de visie van het auditoraat “dat de wettigheid van de beslissing van de korpschef van 12 december 2014 tot toepassing van artikel 56, tweede lid W. 13 mei 1999 in vraag gesteld kan worden binnen het beroep strekkende tot nietigverklaring van de eindbeslissing van de korpschef.”

Beoordeling

10. Artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet luiden:

“Art. 56. De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”

De opschorting van de in artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet bepaalde termijn in geval van een opsporingsonderzoek of een strafvervolgning volgt uit de tuchtwet zelf zonder dat daarover een expliciete beslissing moet worden genomen door de tuchtoverheid. Voor de toepassing en werking ervan is aldus geen beslissing of mededeling vereist. Of er al dan niet een (correcte) beslissing of mededeling omtrent de opschorting van de procedure gebeurd is, heeft dan ook geen invloed op de toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet.

Wordt er, zoals te dezen en ter voorlichting van de betrokkene, wel een expliciete beslissing genomen, dan gaat het derhalve om een beslissing die geen rechtsgevolgen heeft.

11. Uit wat voorafgaat volgt dat de eerste bestreden beslissing geen administratieve rechtshandeling is in de zin van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Het beroep is in die mate niet-ontvankelijk.

Het navolgende onderzoek van het eerste middel betreft derhalve enkel de wettigheid van de tweede en derde bestreden beslissing.

VI. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

12. Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 19 en 37 van de tuchtwet doordat de derde bestreden beslissing werd

geïnitieerd door de tweede bestreden beslissing, terwijl artikel 19 van de tuchtwet, wat verzoekster betreft, enkel de korpschef aanwijst als tuchtoverheid en artikel 37 van dezelfde wet stelt dat de korpschef over de bevoegdheid beschikt om te beslissen geen tuchtstraf op te leggen. Zij licht toe dat het administratief dossier aantoont dat de bevoegdheid van de korpschef in ernstige mate werd ingeperkt door de tussenkomst van het politiecollege. Dat oordeelde in de tweede bestreden beslissing dat het kennis neemt van het schrijven van de procureur des Konings en het voorstel van de korpschef betreffende het opleggen van een lichte tuchtstraf volgt. Verzoekster wijst erop dat op het ogenblik dat het politiecollege die beslissing nam, zij nog niet in kennis was gesteld van het inleidend verslag. De redactie van de tweede bestreden beslissing bewijst dat men reeds op 5 februari 2015 besliste haar een tuchtstraf op te leggen en het politiecollege initieerde bovendien dat een lichte tuchtstraf zou moeten worden opgelegd. Een dergelijke besluitvorming verhinderde de korpschef om met volheid van bevoegdheid te oordelen, vermits hem de mogelijkheid werd ontnomen, minstens doet de tweede bestreden beslissing dat vermoeden, om na het horen van verzoekster af te zien van het opleggen van een tuchtstraf. Verzoekster meent derhalve dat de onrechtmatige tussenkomst van het politiecollege de wettigheid van beide bestreden beslissingen aantast: de tweede bestreden beslissing is genomen zonder dat het politiecollege op grond van de tuchtwet daartoe enige bevoegdheid had. De derde bestreden beslissing werd geïnitieerd door de onwettige tweede bestreden beslissing en waarbij die de bevoegdheid van de korpschef beperkte door minstens ogenschijnlijk de mogelijkheid uit te sluiten om geen tuchtsanctie op te leggen.

In de memorie van wederantwoord benadrukt verzoekster dat de communicatie van de korpschef verdergaat dan de door artikel 45 van de wet van 7 december 1998 ‘tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus’ (hierna: de wet van 7 december 1998) bepaalde informatieplicht. De korpschef kon bij toepassing van deze bepaling het politiecollege inlichten bij de aanvang van de tuchtprocedure, maar te dezen werd, op het ogenblik dat de tuchtprocedure nog niet formeel werd aangevat, een voorstel tot het opleggen van een (lichte) tuchtstraf aan het politiecollege voorgelegd.

Volgens verzoekster erkent de korpschef dat ook expliciet in het proces-verbaal van verhoor van 3 april 2015. Evenmin kadert het optreden van het politiecollege in haar recht tot evocatie zoals voorzien in artikel 18 van de tuchtwet. De tuchtprocedure was nog niet aangevat en het politiecollege was op 5 februari 2015 in de materiële onmogelijkheid om de tuchtprocedure naar zich toe te trekken. Voorts is er van evocatie hoe dan ook geen sprake vermits er enkel werd beslist om een lichte tuchtstraf op te leggen. Evenmin zijn de in artikel 18 van de tuchtwet vervatte voorwaarden vervuld voor evocatie. Verzoekster besluit dat, door het politiecollege te adiëren vooraleer de formele tuchtprocedure was aangevat, de korpschef (minstens een deel) van zijn tuchtbevoegdheid delegerde zonder dat hiervoor een wettelijke grondslag voorhanden is. De tweede bestreden beslissing verhinderde vervolgens dat de korpschef met volheid van bevoegdheid zou kunnen oordelen in de op dat ogenblik nog op te starten tuchtprocedure, minstens werd de korpschef de mogelijkheid ontnomen om na kennisneming van het dossier, geen tuchtstraf aan verzoekster op te leggen.

13. Zoals hiervoor is vastgesteld, is het schriftelijk verweer van de verwerende partij uit het debat verwijderd.

Beoordeling

14. Artikel 19 van de tuchtwet bepaalt wie de gewone tuchtoverheden zijn voor de personeelsleden van de lokale politie. Voor de leden van het, te dezen toepasselijke basiskader, betreft het de korpschef (artikel 19, 1°, a) van de tuchtwet).

De aanwijzing van de korpschef als gewone tuchtoverheid is een toegewezen bevoegdheid. Dat houdt in dat uitsluitend de korpschef bevoegd is om de tuchtvordering als gewone tuchtoverheid in te stellen en die uit te oefenen overeenkomstig de artikelen 32 tot 37 van de tuchtwet. Hij kan hiervan geen afstand doen noch die toegewezen bevoegdheid delegeren behoudens in het - te dezen niet toepasselijke - geval dat de wetgever zulks toelaat.

15.

Artikel 37 van de tuchtwet luidt:

“Art. 37. Op grond van het volledige dossier en het verweer, deelt de gewone tuchtoverheid, bij afgifte tegen ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekende brief, aan het betrokken personeelslid de uitspraak mee. De uitspraak kan ofwel zijn dat zij beslist heeft geen tuchtstraf op te leggen, ofwel dat zij beslist heeft de zaak aanhangig te maken bij de hogere tuchtoverheid, ofwel dat zij beslist heeft één van de lichte tuchtstraffen op te leggen. De uitspraak wordt uiterlijk vijftien dagen na het einde van de in artikel 35 bedoelde termijn van dertig dagen, meegedeeld aan het betrokken personeelslid.

Indien geen uitspraak wordt gedaan binnen de in het eerste lid bedoelde termijn van vijftien dagen, in voorkomend geval, verlengd met de noodzakelijke termijn om artikel 36 toe te passen dan wordt de gewone tuchtoverheid geacht af te zien van vervolging voor de feiten die de betrokkene ten laste worden gelegd.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen van de gewone tuchtoverheid worden formeel gemotiveerd en onverwijld schriftelijk ter kennis gebracht van de hogere tuchtoverheid.”

Artikel 37 van de tuchtwet bepaalt de nadere regels aan het einde van de tuchtprocedure die door de gewone tuchtoverheid wordt gevoerd. De korpschef beschikt op dat ogenblik over verschillende mogelijkheden. Ofwel straft hij niet, ofwel legt hij een lichte tuchtstraf op, ofwel maakt hij de zaak, gelet op de wending die ze ondertussen heeft aangenomen, aanhangig bij de hogere tuchtoverheid met het oog op een zwaardere bestraffing (*Parl. St. Kamer 1998-99, nr. 49-1965/1, 16*). Voorts blijkt uit die bepaling dat de korpschef een van die beslissingen moet nemen “op grond van het volledige dossier en het verweer”.

16.

Met toepassing van het principe van de toegewezen aard van de administratieve macht beschikt een bestuurlijk orgaan slechts over de bevoegdheden die de wetgever eraan heeft toegewezen. Aangezien artikel 19 van de tuchtwet de korpschef aanwijst als gewone tuchtoverheid en artikel 37 van de tuchtwet niet in enige bevoegdheid of tussenkomst van het politiecollege bij de besluitvorming van de korpschef voorziet, volgt uit de beide artikelen samengenomen dat enkel de korpschef de bevoegdheid heeft om de gewone tuchtprocedure te initiëren en om bij de uitoefening van die gewone tuchtbevoegdheid, met volle bevoegdheid en zonder enige voorafgaande tussenkomst van enige ander orgaan van bestuur, “op grond van het volledige

dossier en het verweer” één van de in artikel 37 van de tuchtwet bepaalde beslissingen te nemen.

17. De door verzoekster aangevoerde onregelmatigheid situeert zich uitsluitend bij het initiëren en bij de uitoefening van de procedure voor de gewone tuchtoverheid.

Uit het overgelegde uittreksel uit de notulen van het politiecollege van haar vergadering van 6 februari 2015 blijkt dat de korpschef, voor de aanvang van de tuchtprocedure, zijn voorstel om een lichte tuchtstraf op te leggen, aan het politiecollege heeft voorgelegd. Voorts blijkt uit die notulen dat het politiecollege met de tweede bestreden beslissing “het voorstel [volgt] van de korpschef betreffende het opleggen van een lichte tuchtstraf”. Tot slot blijkt uit de eigen verklaringen van de korpschef tijdens de hoorzitting dat hij de zaak aan het politiecollege heeft voorgelegd “voor hun mening” en dat ze “akkoord [waren] met het opleggen van een lichte tuchtstraf” en dat de korpschef dat “in eer en geweten [heeft] gevolgd.”.

Deze tussenkomst van het politiecollege voorafgaand aan het instellen van de tuchtvordering is op geen enkele wijze voorzien in de procedure voor de gewone tuchtoverheid. Het in artikel 18 van de tuchtwet voorziene evocatierecht biedt geen grondslag voor deze tussenkomst nu uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat is voldaan aan de in die bepaling gestelde voorwaarden en uit de gegevens van de zaak evenmin blijkt dat op het ogenblik dat de korpschef het politiecollege adieerde, er nog geen tuchtprocedure voor de gewone tuchtoverheid werd aanhangig gemaakt. Evenmin biedt de in artikel 45 van de wet van 7 december 1998 vervatte plicht tot informeren van het politiecollege een grondslag, aangezien het adieren van het politiecollege met een voorstel tot het opleggen van een lichte tuchtstraf, verder strekt dan het inlichten “over alles wat het lokaal politiekorps en de uitvoering van zijn opdrachten aangaat”. Tot slot blijkt niet dat het voorleggen van de zaak van het politiecollege ertoe strekte de

hogere tuchtoverheid haar eigen bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 38 van de tuchtwet te doen uitoefenen.

Uit wat voorafgaat volgt dat de korpschef zijn bevoegdheid heeft miskend door het politiecollege te adiëren en dat het politiecollege met haar beslissing van 5 februari 2015 op onrechtmatige wijze is tussengekomen in de tuchtprocedure. Dit miskent de op grond van artikel 19, 1°, a) van de tuchtwet aan de korpschef toegewezen bevoegdheid als gewone tuchtoverheid.

18. Blijkens de bestreden beslissing behoort de beslissing van het politiecollege van 6 februari 2015 tot de stukken van het tuchtdossier. Ook kan op grond van de gegevens van de zaak worden aangenomen dat, zoals verzoekster betoogt, de onwettig bevonden beslissing van het politiecollege de derde bestreden beslissing heeft geïnitieerd. Voorts toont de verwerende partij niet aan dat de korpschef die onwettig bevonden beslissing niet in zijn besluitvorming heeft betrokken. Aangezien te dezen is vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing onregelmatig is, tast die onregelmatigheid ook de wettigheid van de derde bestreden beslissing aan.

19. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

VII. Anonimisering

20. Verzoekster vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van het politiecollege van de politiezone Tongeren-Herstappe van 6 februari 2015 houdende het voorstel van de korpschef om een lichte tuchtstraf op de leggen, alsook de beslissing van de korpschef van de politiezone Tongeren-Herstappe van 3 april 2015 houdende het opleggen van de tuchtstraf van waarschuwing aan verzoekster.

2. De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan verzoekster.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoekster niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig september tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques